

Откривење Исуса Христа — број осам

Rođenje jednog naroda

Jeff Pippenger

2023-10-31

Порука поноћног вапаја на почетку окончала се при отварању истражног суда, а порука поноћног вапаја окончава се при отварању извршног суда. Треће тешко ислама доноси суд над Сједињеним Америчким Државама због доношења недељног закона, и оно представља трајан и све тежи суд над читавим светом због њиховог прихватања сопственог недељног закона под притиском грађанске прогонитељске власти, представљене десеторицом царева који су учинили блуд са Језавељом, блудницом тирском.

„Када се Америка, земља верске слободе, уједини са папством у присиљавању савести и приморавању људи да одају част лажној суботи, народи сваке земље на земаљској кугли биће наведени да следе њен пример.“ Testimonies, volume 6, 18.

Борба око недељног закона у великој борби тада је у потпуности отпочела. Сотона се тада појављује да се представи као Христос.

„Указом којим се, насупрот Божјем закону, намеће установа папства, наша нација ће се потпуно одвојити од праведности. Када протестантизам пружи своју руку преко провалије да ухвати руку римске силе, када посегне преко бездана да се рукује са спиритизмом, када, под утицајем тог троструког савеза, наша земља одбаци свако начело свога Устава као протестантске и републиканске власти, и обезбеди услове за ширење папских лажи и обмана, тада можемо знати да је дошло време за чудесно деловање Сотоне и да је крај близу.“ Testimonies, том 5, 451.

Национално отпадништво прати национална пропаст.

„Народ Сједињених Држава био је народ коме је указана нарочита наклоност; али када ограниче верску слободу, одрекну се протестантизма и пружи подршку папству, мера њихове кривице биће пуна, а ‘национално отпадништво’ биће забележено у небеским књигама. Резултат тог отпадништва биће национална пропаст.” Review and Herald, May 2, 1893.

Луди лаодикијски адвентисти удружују се с папском влашћу и бивају оборени, док друго Христово стадо, које је још увек у Вавилону, измиче руци папства.

И ући ће и у славну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће се избавити из његове руке: Едом и Моав и главари синова Амонових. Данило 11:41.

Ислам изненада удара на Сједињене Државе, док седма труба доноси судски јад због доношења закона о недељи.

И погледах, и зачух једнога анђела где лети посред неба, говорећи силним гласом: Тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи, због преосталих гласова трубних тројице анђела који још треба да затрубе! Откривење 8:13.

Тада Јован у дванаестом поглављу Откривења представља стег који означава два сведока из једанаестог поглавља Откривења као жену обучену у сунце, и пророчки га приказује символиком почетка и свршетка.

И показа се велико знаме на небу: жена обучена у сунце, и месец под ногама њезиним, и на глави њезиној венац од дванаест звезда. И она, трудна, викаше, мучећи се у порођају и страдајући да роди. И показа се друго знаме на небу: и гле, велика црвена аждаја, која имаше седам глава и десет рогова, и на главама њезиним седам круна. И реп њезин повуче трећину звезда небеских и баци их на земљу; и аждаја стаде пред жену која требаше да роди, да прождере дете њезино чим га роди. И роди мушко дете, које ће владати свим народима палицом гвозденом; и дете њезино би узето к Богу и престолу његовом. Откривење 12:1–5.

Она стоји на месецу, и обучена је у сунце. Месец је одраз сунца, и стога га у пророчком смислу представља. Дванаест звезда у њеној круни представљају дванаест племена древног Израиља на почетку древног Израиља, која представљају дванаест ученика на крају древног Израиља. Тих дванаест звезда које су дванаест ученика на крају древног Израиља, уједно су и дванаест апостола на почетку савременог Израиља. Оне, дакле, представљају сто четрдесет и четири хиљаде на крају савременог Израиља, који су ученици и апостоли. На почетку историје у којој ученици представљају и завршетак древног Израиља, а апостоли почетак савременог Израиља, жена која је црква, била је трудна са Христом. Он је „мушко дете“ које ће после Своје смрти и васкрсења бити узнето к Богу.

Стога та жена такође представља рођење сто четрдесет и четири хиљаде, који се такође узносе на небо након што буду васкрснути из долине смрти. Када они буду на небу, она ће такође родити друго дете, које представља друго стадо што излази из Вавилона у време недељног закона.

Пре него што је имала трудове, родила је; пре него што су је спопали болови, родила је мушко дете. Ко је чуо тако што? ко је видео такве ствари? Хоће ли се земља породити у један дан? или ће се народ родити одједном? јер чим је Сион осетио трудове, родио је своју децу. Хоћу ли ја довести до порођаја, а не дати да се роди? говори Господ; хоћу ли ја дати да се роди, а затворити утробу? говори Бог твој. Исаија 66:7–9.

У време владавине звери из земље, један народ бива рођен одједном. Тај народ јесте сто четрдесет и четири хиљаде, јер су они ти који савршено одражавају Христов карактер. Они су они који су праобразно представљени „мушким дететом“ Исусом. Они су Исаијино „мушко дете“, које се рађа пре него што жена западне у порођајне муке. Мртве суве кости, над којима се свет радовао када их је убила звер из бездана, биће утешене у Јерусалиму, и тада ће се радовати са женом која рађа „мушко дете“. Они бивају рођени пре него што она отпочне да се мучи, а затим она трпи муке и рађа „жену“ другу „децу“, док се незнабошци

тада одазивају на вест трећег анђела као река која тече, док се вест шири преко земље као плимни талас. Они су рођени у великој кризи, која представља њене порођајне муке. Жена из дванаесте главе Откривења, у суштини, има близанце. Прворођени су сто четрдесет и четири хиљаде, који су означени као првине, а незнабошци као велико сабирање летње жетве.

Радуйте се с Јерусалимом и веселите се с њим, сви који га љубите; радуйте се с њим радошћу, сви који за њим жалите; да се насисате и наситите на дојкама утехе његове; да се напојите и насладите обиљем славе његове. Јер овако вели Господ: Ево, ја ћу пружити к њему мир као реку, и славу незнабожаца као поток који се разлива; тада ћете сисати, бићете ношени на боковима, и љуљани на коленима. Као што кога теши мати његова, тако ћу ја тешити вас; и у Јерусалиму ћете се утешити. И кад ово видите, развеселиће се срце ваше, и кости ваше процветаће као трава; и познаће се рука Господња на слугама његовим, а гнев његов на непријатељима његовим. Исаија 66:10–14.

Они који „тугују” за Јерусалимом јесу они који уздишу и вапију због гадости које се чине у њему и који су запечаћени, а запечаћени су пре доношења недељног закона. Ми се сада налазимо у „завршном делу за цркву”, што су последњи тренуци запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

„Истински Божји народ, који у срцу носи дух дела Господњег и спасење душа, увек ће посматрати грех у његовом стварном, грешном карактеру. Они ће увек бити на страни верног и отвореног поступања према гресима који тако лако опкољавају Божји народ. Нарочито у завршном делу за цркву, у времену запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, који треба да стоје без мане пред престолом Божјим, најдубље ће осећати неправде оних који се називају Божјим народом. Ово је снажно приказано пророковом илустрацијом последњег дела под сликом људи од којих сваки има оружје за клање у својој руци. Један човек међу њима био је одевен у лан, са писарским прибором о појасу. ‘И Господ му рече: Прођи посред града, посред Јерусалима, и стави знак на чела људи који уздишу и вапе због свих гадости које се чине усред њега.’” Testimonies, volume 3, 266.

Они који „уздишу и вапе“ бивају запечаћени пре него што анђели затирници с оружјем за покољ прођу кроз цркву, која је представљена као Јерусалим.

„Заповест гласи: „Прођи посред града, посред Јерусалима, и стави знак на чела људи који уздишу и плачу због свих гадости које се чине усред њега.“ Ови који су уздисали и плакали објављивали су речи живота; укоревали су, саветовали и преклињали. Неки који су били обешчашћивали Бога покајали су се и понизили своја срца пред Њим. Али слава Господња беше се удаљила од Израиља; иако су многи још увек настављали са облицима религије, Његова сила и присуство недостајали су.

„У време када Његов гнев буде излазио у судовима, ови понизни, одани Христови следбеници разликоваће се од осталог света по душевној тескоби, која се изражава у нарицању и плачу, укорима и опоменама. Док други настоје да пребаце огртач преко постојећег зла и оправдају велико безакоње које свуда преовлађује, они који имају

ревност за Божју част и љубав према душама неће ћутати да би задобили било чију наклоност. Њихове праведне душе из дана у дан муче безбожна дела и говор неправедних. Они су немоћни да зауставе надирућу бујицу безакоња, и стога су испуњени жалошћу и страхом. Они тугују пред Богом видећи да се вера презире у самим домовима оних који су имали велику светлост. Они жале и муче своје душе зато што су у цркви присутни гордост, лакомство, себичност и превара готово сваке врсте. Дух Божји, који подстиче на укор, гази се ногама, док слуге Сотонине ликују. Бог се обешчашћује, истина остаје без дејства.“

„Они који не осећају жалост због сопственог духовног опадања, нити тугују због греха других, биће остављени без печата Божјег. Господ даје налог Својим весницима, људима са убилачким оружјем у рукама: ‘Идите за њим кроз град, и бијте: нека око ваше не штеди, нити имајте милости: побијте сасвим старо и младо, и девојке, и малу децу, и жене; али не приступајте ниједном човеку на коме је знак; и почните од Мога светилишта. Тада почеше од старих људи који беху пред домом.“

„Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила удар Божјег гнева. Стари људи, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су своје поверено им дело. Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито испољавање Божје силе као у пређашњим данима. Времена су се променила. Ове речи јачају њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Он је сувише милостив да би свој народ походио судом. Тако је: ‘Мир и сигурност’ — повик људи који више никада неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу њихове преступе и дому Јаковљевом његове грехе. Ти неми пси који не хтедоше лајати јесу они који осећају праведну освету увређенога Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.“
Testimonies, volume 5, 210, 211.

Исаија четрдесета почиње употребом симболике удвостручења, које је пророчки знак поруке Поноћног вапаја као друге поруке која се сједињује са поруком о паду Вавилонa. Пад Вавилонa је удвостручен када је изражен пророчки. Израз гласи: „Паде, паде Вавилон.“

И за њим дође други анђео, говорећи: Паде, паде Вавилон, велики град, јер је вином гнева блуда својега напојио све народе. Откривење 14:8.

Постоје два библијска пада дословног Вавилонa, и постоје два библијска пада духовног Вавилонa. Заједно они представљају четири историјска сведока који поистовећују пророчке одлике пада Вавилонa.

И повика силно јаким гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста пребивалиште демона, и тамница свакога нечистогa духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице. Откривење 18:2.

Дословни Вавилон пао је као Вавел у време Неврода, а дословни Вавилон је такође пао у време Валтасара. Духовни Вавилон пао је 1798. године, а његов коначни пад више пута је приказан у Светом писму. Из тог разлога, порука о паду Вавилонa садржи пророчку

симболику удвостручења. Са падом Вавилона постоји удвостручење, али постоје и још два друга главна пророчка разлога за појаву удвостручења.

Други разлог јесте то што, као порука, она представља поруку којој се придружује друга порука. Она представља две поруке. Постоје и друге значајне истине повезане са значењем и структуром поруке другог анђела, али ми само запажамо да Исаијин завршни пророчки наратив, који почиње у четрдесетом поглављу, почиње удвајањем симбола Утешитеља, кога је Христос обећао да ће дати Своме народу, док је боравио у небеској светињи.

Тешите, тешите мој народ, говори Бог ваш. Говорите срцу Јерусалима и вичите му да се навршило његово ратовање, да му је безакоње опроштено; јер је из руке Господње примио двоструко за све своје грехе. Исаија 40:1, 2.

Ни у једном другом одломку у Библији не говори се тако одређено о елементу Христовог карактера као Алфе и Омеге, као у одломку од четрдесетог поглавља Исаије до краја књиге. Као Алфа и Омега, Христос ставља потпис Свога имена као Алфе и Омеге на тај одломак, јер када дођете до краја Исаије, он се поново позива на Утешитеља, јер Христос је Реч, и Он је почетак и свршетак.

Овако говори Господ: Небо је престо мој, а земља подножје ногама мојим; где је дом који ћете ми саградити? и где је место починка мојега? Јер све је то саздала рука моја, и све је то постало, говори Господ; али на овога ћу погледати: на онога који је сиромашан и скрушена духа, и који дрхти од моје речи. Ко коље вола, као да убија човека; ко приноси на жртву јагње, као да псу прелама врат; ко приноси принос, као да приноси свињску крв; ко кади тамјан, као да благосиља идола. Да, они изабраше своје путеве, и душа њихова ужива у гадостима њиховим. И ја ћу изабрати невоље њихове, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад звах, нико се не одазва; кад говорих, не слушаху; него чињаху зло пред очима мојим, и изабраше оно што ми није било по вољи. Исаија 66:1–4.

Поставља се питање: какав су дом Божји људи саградили Њему? Да ли су подигли Петров духовни дом или синагогу Сотонину? Бог показује да се дом који је Он сазидао састоји од оних који су „сиромашни и скрушена духа“ и од оних који „дрхте од“ Његове „речи“. Он супротставља оне који дрхте од Његове речи другој класи која приноси нечисте приносе, која је изабрала свој пут. Они из те класе која приноси нечисте приносе наћи ће, као што су нашли и Јевреји, да ће им њихов дом бити остављен пуст.

Сви пророци говоре о крају света, и ово је илустрација разлике између мудрих, који дрхте пред Његовом Речју, и безумних, који приносе гадости Богу, гадости у којима ужива њихова душа. Из тог разлога, Бог ће изабрати заблуде за безумне лаодикијске девице, што је она заблуда за коју апостол Павле каже да долази због прихватања „лажи“.

„Лаж“ је посебан симбол у историји адвентизма, и градитељи су је прихватили 1863. године, те на њој градили током читаве адвентистичке историје. То је била лаж која је произвела лажан темељ, и ту су почели да подижу кривотворени лажни храм. Њихово дело кривотворења истинског храма наставља се све до „последњих дана“. Исаија смешта контекст шездесет шестог поглавља у раздвајање мудрих и лудих девојака. Исаија указује

на пророчку историју коју је означио у првом стиху четрдесетог поглавља Исаије, када је Христ обећао да ће послати Утешитеља три и по симболична дана после разочарања од 18. јула 2020. године.

Чујте реч Господњу, ви који дрхтите од његове речи; браћа ваша, која вас мржаху, која вас изгонише имена мојега ради, говораху: Нека се Господ прослави; али он ће се јавити на вашу радост, а они ће се постидети. Глас вике из града, глас из храма, глас Господњи који узвраћа плату непријатељима својим. Исаија 66:5, 6.

Од 1798. до 1844. године, у покрету милерита, Господ је подигао духовни храм, у који је, као Весник завета, изненада дошао 1844. године. Господ подиже духовни храм у покрету сто четрдесет и четири хиљаде, да би могао изненада доћи и ступити у завет са тим храмом. Петар, у својој првој посланици, у другој глави, тај храм назива „духовним домом“. Они који „слушају реч Господњу“ јесу они на које Јован у Откривењу указује када каже да су они који слушају „блажени“. Они су застава, јер се застава састоји од „изгнанника Израилевих“. Безумни Лаодикијци постидеће се када Господ прослави Себе у Филаделфијцима који дрхте пред Његовом Речју, а Његова Реч је „истина“.

Три гласа која се чују током периода када се мудри и луди одвајају од друге класе, долазе „из града“, „из храма“ и „од Господа који даје одмазду“. Први „глас“ из града јесте „глас вике“, а та „вика“ јесте долазак Утешитеља који долази изненада.

И кад се навршио дан Педесетнице, беху сви једнодушно на једном месту. И одједном настаде хук с неба, као дување силнога ветра, и напуни сву кућу где сеђаху. И показаше им се раздељени језици као огњени, и сиђе по један на свакога од њих. Дела 2:1-3.

Реч преведена као „хук“ у Делима апостолским, глава друга, стих други, значи „бука“ и „глас“. „Глас“ је пророчанство. „Хук“ или „бука“ која долази „из града“ представљена је као „силан ветар“. „Глас буке из града“ јесте „глас“ или пророчка порука ислама која означава долазак Утешитеља у долину сувих костију које беху побијене „на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где и Господ наш би распет.“

У четрдесетој глави Исаије, „глас“ који је требало да приправи пут за „весника завета“ упитао је какву поруку треба да „вече“. Речено му је да „вече“ поруку ислама. У Делима, „хук“ који је испунио Петрову духовну „кућу“ био је „силан хујни ветар“, који је, у тридесет седмој глави Језекиља, дошао од четири ветра ислама.

Глас вреве из града, глас из храма, глас Господњи који узвраћа одмазду непријатељима својим. Исаија 66:6.

С улице где је Господ наш био распет, Утешитељ најпре обавештава „глас“ онога који вече у пустињи каква порука треба да буде. Затим силна војска, која је храм што је подигнут, као што је то било предочено у почетном покрету од 1798. до 1844, појачава тај поклич. Кретање те силне војске, док објављују поклич о исламу, води ка трећем „гласу“ који препознаје Божји глас суда над Сједињеним Државама због доношења недељног закона. Тамо Господ извршава одмазду. Та три гласа управљана су унутар структуре скривене

историје седам громава, која представља почетно, средишње и завршно слово хебрејске речи коју је створио Чудесни Лингвиста и која се преводи као „истина“. Ово се не може измислити!

У складу са пророчком историјом коју смо препознавали, Исаија затим говори о рођењу једног народа.

Пре него што је боловала, родила је; пре него што јој дођоше порођајни болови, избавила се мушкога детета. Ко је чуо тако нешто? ко је видео такве ствари? Хоће ли се земља у један дан породити? или ће се народ родити одједном? јер чим је Сион заболоо, родио је своју децу. Зар ћу ја довести до порођаја, а не дати да се роди? вели Господ; зар ћу ја дати да се роди, а затворити утробу? вели Бог твој. Исаија 66:7–9.

Народ који се рађа пре него што се жена породи недавно је био на улици, мртав и сув, док се сав свет радовао због њених околности. Али када су два сведока стала на ноге, они који су се радовали њиховој смрти уплашили су се. Када мртва, сува, побијена тела устану као народ, тада ће се сви који љубе Јерусалим радовати с њом. Они који љубе Јерусалим обухватају не само народ сто четрдесет и четири хиљаде, него и друго Божје стадо које се тада позива да изађе из Вавилона. Васкрсење из разочарања од 18. јула 2020. године остварује се доласком Утешитеља, који ће учинити да мртве, суве „кости“ „процветају као трава“.

Радуйте се с Јерусалимом и веселите се с њим, сви који га љубите; радуйте се с њим радошћу, сви који за њим жалите; да сисате и наситите се на дојкама утехе његове; да се напојите и наслађујете обиљем славе његове. Јер овако вели Господ: Ево, пружићу му мир као реку, и славу народа као поток који се разлива; тада ћете сисати, бићете ношени на боковима његовим и љуљани на коленима његовим. Као што кога теши мати његова, тако ћу ја тешити вас; и у Јерусалиму ћете се утешити. И кад ово видите, развеселиће се срце ваше, и кости ваше процветаће као трава; и рука Господња познаће се на слугама његовим, а гнев његов на непријатељима његовим. Исаија 66:10–14.

Алфа и Омега поставља завршетак Исаијиног последњег наратива управо тамо где је и започео на почетку, са поистовећењем доласка Утешитеља. И као што је увек случај са сваком поруком која представља Илијину поруку, она је смештена у оквир Господњег ударања земље проклетством.

Јер, гле, Господ ће доћи с огњем, и кола ће његова бити као вихор, да излије гнев свој с јарошћу и укор свој с пламеном огњеним. Јер ће Господ огњем и мачем својим судити свакоме телу; и побијених од Господа биће много. Они који се посвећују и чисте по вртовима, за једним дрветом усред њих, који једу свињско месо, и гад, и миша, сви ће заједно изгинуту, говори Господ. Јер знам дела њихова и мисли њихове: доћи ће време кад ћу сабрати све народе и језике; и доћи ће, и видеће славу моју. Исаија 66:15–18.

Луди лаодикијски адвентисти, који стоје иза „дрвета“ познања добра и зла што је „усред“ „врта“ Едема, исповедају да се посвећују и очишћују, док у стварности једу нечисте науке Вавилона и крију се, као што су чинили Адам и Ева, због греха којих су се сувише држали

да би их се одрекли. Биће уништени заједно са свим осталим народима. Они су стављени насупрот мудрима који ће бити „знак“. Тај „знак“ јесте „барјак“, који представља суботу, знак Господа Бога твојега који заиста посвећује Његов народ.

Зато ће синови Израилјеви држати суботу, празнујући суботу кроз нараштаје своје, као завет вечни. Она је знак између мене и синова Израилјевих довека; јер је за шест дана Господ створио небо и земљу, а у седми дан отпочинуо, и окрепио се. Излазак 31:16, 17.

Мудри се не скривају иза дрвета вероисповедања, него су подигнути као застава, показујући славу Божју у завршним призорима велике борбе. Његова слава јесте Његов карактер, а елемент Његовог карактера који они представљају свету јесте Алфа и Омега, почетак и свршетак, Први и Последњи, што је представљено као „Истина“.

И поставићу међу њима знак, и послаћу оне који од њих утекну к народима, у Тарсис, Пул и Луд, који натежу лук, у Тувал и Јаван, на далека острва, која нису чула о мојој слави нити су видела моју славу; и они ће објављивати моју славу међу незнабошцима. И доведићу сву вашу браћу на принос Господу из свих народа, на коњима, и у колима, и у носилкама, и на мазгама, и на брзим животињама, на моју свету гору Јерусалим, говори Господ, као што синови Израилјеви доносе принос у чистом суду у дом Господњи. И узећу и од њих за свештенике и за Левите, говори Господ. Јер као што ће нова небеса и нова земља, које ћу створити, остати преда мном, говори Господ, тако ће остати и семе ваше и име ваше. И догодиће се да ће од младине до младине, и од суботе до суботе, долазити свако тело да се поклони преда мном, говори Господ. И излазиће, и гледаће лешеве људи који су ми преступили; јер црв њихов неће умрети, нити ће се огањ њихов угасити; и биће гадост сваком телу. Исаија 66:16–24.

Исаијин завршни пророчки наратив почиње доласком Утешитеља у јулу 2023. године, а наратив се завршава управо тамо где је и започео. Он доспева у скривену историју седам громава, која бива отпечаћена непосредно пре затварања времена милости. Он поистовећује понављање милеритског покрета на почетку са историјом покрета сто четрдесет и четири хиљаде на крају. Он представља поруку проклетства која прати Илијину поруку као поруку пророчког дела ислама у разгневлјивању народа, док га Господ употребљава да донесе суд „најпре“ Сједињеним Државама због закона о недељи, а „најзад“ целом свету, због исте побуне.

Наставићемо наше разматрање последњег Исаијиног казивања у следећем чланку.